

TOON TELLEGEN

ILUSTRĂȚII DE MARC BOUTAVANT

CHIAR
NU S-A SUPĂRAT
NIMENI?

TRADUCERE DIN LIMBA NEERLANDEZĂ DE
ALEXA STOICESCU

editura Frontiera

DAMANUL

În fiecare seară, când apunea soarele, Damanul se urca pe un delușor și striga:

— Să nu apui! Să nu îndrăznești! Te rog să încetezi! Te avertizez!

Arăta pumnul, sărea de zor și-i dădeau lacrimile de furios ce era.

Dar soarele apunea de fiecare dată.

După ce și ultima fărâmă de soare dispărea dincolo de orizont, Damanul își ștergea lacrimile, clătina din cap și pornea spre casă, dezamăgit.

Locuia într-o cocioabă întunecoasă din mijlocul stepei. Nu cunoștea pe nimeni și nimeni nu-l cunoștea pe el.

Când ajungea, se întindea pe pat, pune brațele sub cap și se întreba de ce soarele nu îl ascultă niciodată.

„Măcar o dată ar putea și el să nu apună... Nu-i cine știe ce rugămintele! Sau ar trebui să mă enervez și mai tare? Să-l ameninț cu ceva? Că-i trag un șut? Sau c-o să mă mut și așa n-o să mai strălucească pentru nimeni și nimic?”

În fiecare seară se gândea ore în șir la soare.

Ar fi vrut chiar să meargă până la orizont și să-l oprească cu mâna lui. Sau să construiască ceva sub care soarele să nu poată coborî. Dar se temea că soarele e prea mare și prea puternic pentru el.

„Soarele e un trădător“, își spunea el. „Strălucește toată ziua, ca să te faci să crezi că așa va străluci mereu, și după-aia, brusc, apune. Asta se cheamă trădare!“

Adormea abia noaptea, târziu.

În fiecare zi, când se trezea de dimineață, soarele era deja pe cer, iar Damanul gândea cu dispreț:

„Da, cum să nu, îți pare rău, las' că știu eu...“ Își punea pe cap o pălărie cu boruri largi, ca să nu fie nevoit să vadă soarele, și ieșea afară.

Dar spre seară se urca din nou pe delușor și țipa:

— Ia uite! Iar apui! Dar potolește-te odată! și iar se întorcea acasă cu coada între picioare.

Așa trăia Damanul. Până răgușea de la atâta strigat și obosea de la cât bătea din picioare.

Seara, urcat pe delușorul lui, nu se mai uita la soare decât cu reproș.